

ФАУСТЪ.

Влѣзь!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

За насъ се три пжти обаждѣ.

ФАУСТЪ.

Е, влѣзь де!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Тѣй те искамъ. Катъ напръжъ
Ще се погаждаме, не се съмнявамъ,
Че азъ, тжги ти за да разпилявамъ,
Катъ благородникъ се вѣстихъ младежъ
Въ червена, съ златни навези прѣмяна,
Въвъ мантия, отъ свила изтъкана,
На шапка вити отъ пѣтелъ пера,
Тазъ тънка, дълга сабля на бедра;
И ти прѣдлагамъ още въ тоя часъ,
Прѣмѣна надени и ти таквазъ.
За тебъ животътъ, волень и безъ грижи,
Безброй блажени дни ще да завиже.

ФАУСТЪ.

Въвъ всѣка дреха ще да се терзая
На земния животъ подъ тежестъта.
Азъ старъ съмъ вече, за да си играя,
И доста младъ, за да забравя и страстьта.
Тозъ свѣтъ какво ще може да ми донесе?
Лишение! До край лишение все!
Ей само тая пѣсень вѣчно
На всѣки на ухо кънти,
И всѣки часъ я безконечно
Прѣдъ тебе съ дрѣзгавъ гласъ крѣщи.
Уплашенъ всѣка сутринъ стана —
Текжтъ ми горки сълзи на порой:
Тозъ цѣлий день отъ моитѣ желанья —